

N:o 27.

Ank. till Riksd. kansli den 23 febr. 1899, kl. 12 midd.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring af 36 § i stadgan angående skjutsväsendet.

Uti en inom Andra Kammaren väckt, till lagutskottets behandling hänvisad motion, n:o 150, anför herr *E. Eriksson* i Qväcklingen:

»Enligt § 36 i gällande skjutsstadga har den resande rätt att medföra gods till en tyngd af två centner. Öfver denna bestämmelse har från de skjutshållningsskyldige försports en allmän klagan, enär de anse denna vigt vara allt för hög, i synnerhet å trakter som äro besvärade af backiga och mindre goda vägar.

Hvad som mest bidragit till framkallandet af detta missnöje är det på senare tid allt mer och mer ökade antal handelsresande, hvilka vanligen föra med sig ett bagage som profver i koffertar eller lådor af mycket skrymmande beskaffenhet, fullt uppgående till denna vigtbestämmelse. I ej så ringa grad torde äfven påpekade förhållande inverka på de anbud, som göras för öfvertagande af gästgifverihållningen, och är den ökade kostnad, som härigenom tillskyndas det allmänna, sannolikt ej så obetydlig — till hvad gagn skall jag ej tillåta mig att bedöma.

Jemför man denna vigtbestämmelse med den, som för den resande är gällande vid jernvägarne, är skilnaden allt för stor för att ej bli i ögonen fallande.

Från djurskyddsvänlig synpunkt sedt torde äfven meranämnda vigtbestämmelse vara svår att försvara, enär en last af ungefär sex centner, förutom det för de skrymmande sakernas skull ofta mycket otympliga åkdonet, måste, helst der vägarne äro mindre goda, anses såsom allt för svår för en häst, äfven om körhastigheten hålles inom den af lagen medgifna gränsen.

Bå grund af hvad som i korthet anförts får jag föreslå,

att Riksdagen för sin del ville besluta sådan ändring af § 36 i gällande skjutsstadga, att dess senare del må erhålla följande lydelse:

Resande må icke på åkdon, som han för resan nyttjar, medföra gods till större tyngd än efter beräkning af *en centner* för hvarje häst, som för åkdonet användes; dock att, etc. — —. I öfrigt lika med nuvarande lydelse.»

Uti motionens syfte hafva två af Andra Kammarens ledamöter instämt.

Utskottet kan icke tillstyrka den af motionären föreslagna lagändringen. Sedan den tid, då nu gällande, af Riksdagen granskade och godkända stadga angående skjutsväsendet af den 31 maj 1878 af Kongl. Maj:t utfärdades, lära förhållandena icke hafva utvecklats i sådan riktning, att den maximivigt för resgods, som då ansågs böra fastställas, nu behöfver nedsättas. Tvärt om torde så väl de allmänna vägarne som ock å de fldsta orter åkdonens konstruktion hafva efter den tiden ganska väsentligt förbättrats.

Då den ifrågasatta lagändringen icke lärer kunna anses påkallad af något allmänt känt behof för de skjutsande, men deremot tvifvels utan skulle i många fall medföra olägenhet för den vägfarande allmänheten, föranlättes utskottet hemställa,

att herr Erikssons förevarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 28 februari 1899.

På lagutskottets vägnar:

K. S. HUSBERG.
